

“* আত্মিক বিচিত্ৰ মেলাত সৰ্ব খাজনাৰ (সম্পত্তিৰ) প্ৰাপ্তি *”

আজি বাপদাদাই সন্তানসকলৰ মিলনৰ লগন প্ৰত্যক্ষ কৰি আছেইক। সকলোৱে দূৰ-দূৰণিৰ পৰা কিহৰ বাবে আহিছা? মিলন মনোৱাৰ কাৰণে অৰ্থাৎ মেলাত আহিছা। এই আত্মিক মেলা হৈছে বিচিত্ৰ মেলা। এই মেলাৰ মিলনো বিচিত্ৰ আৰু বিচিত্ৰ আত্মাসকলে বিচিত্ৰ পিতাৰ সৈতে মিলিত হয়। এয়া সাগৰ আৰু নদীৰ মেলা। ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰৰ মিলনৰ মেলা। এই মেলা এবাৰৰ মেলাৰ দ্বাৰা অনেকবাৰৰ সৰ্ব প্ৰাপ্তি কৰাৰ মেলা। এই মেলাৰ ভাণ্ডাৰো খোলা আৰু সম্পত্তিও খোলা। যাক যি সম্পত্তি লাগে, যিমান লাগে সিমান একো খৰচ নকৰাকৈয়ে, অধিকাৰেৰে ল’ব পাৰে। লটাৰিও আছে। যিমান ভাগ্যৰ শ্ৰেষ্ঠ লটাৰি ল’ব বিচৰা সিমান ল’ব পৰা। এতিয়া লটাৰি লোৱা আৰু পিছত নম্বৰ ওলাব, এনেকুৱা নহয়। এতিয়া যিমান ল’ব বিচৰা, যিমানেই ভাগ্যৰ ৰেখা দূট সংকল্পৰ দ্বাৰা টানিব বিচৰা সিমানেই টানিব পাৰা। চেকেণ্ডত লটাৰি ল’ব পাৰা। এই মেলাত জন্ম-জন্মৰ বাবে ৰাজ্য পদৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা অৰ্থাৎ এই মেলাত ৰাজযোগী তথা জন্ম-জন্মৰ বিশ্বৰ ৰজা হ’ব পাৰা। যিমান ডাঙৰ প্ৰাপ্তিৰ আসন লাগে সেই আসন সংৰক্ষণ কৰিব পাৰা। এই মেলাত বিশেষ ভাবে সকলোৱে এটি সোণালী সুযোগো পোৱা। সেই সোণালী সুযোগ হৈছে - “অন্তৰ্বেৰে মোৰ বাবা বুলি কোৱা আৰু পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হোৱা”। এই মেলাত এক বিশেষ উপহাৰো পোৱা - সেই উপহাৰ হৈছে “সৰু সুখী আৰু সম্পন্ন সংসাৰ”। যি সংসাৰত যি বিচৰা সেয়া সকলো সদায় প্ৰাপ্ত হয়। সেই সৰু সংসাৰ, পিতাই সংসাৰ। এই সংসাৰত থাকোঁতা সদায়েই প্ৰাপ্তিৰ, আনন্দৰ অলৌকিক দোলাত দুলি থাকে। এই সংসাৰত থাকোঁতা সদায় এই দেহৰ মাটিৰ মলীনতাৰ ওপৰত ফৰিস্তা হৈ উৰন্ত কলাত উৰি থাকে। সদায় ৰত্নৰে খেলে, সদায় পৰমাত্ম সংগৰ অনুভৱ কৰে। তোমাৰ সৈতে থাও, তোমাৰ পৰাই শুনো, তোমাৰ সৈতে কথা পাতো, তোমাৰ সৈতেই সৰ্ব সম্বন্ধৰ প্ৰীতিৰ ৰীতি পালন কৰো, তোমাৰেই শ্ৰীমতত, আন্তো অনুসৰি প্ৰতিতো খোজ দিও..... এয়াই উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ, আনন্দৰ গীত গাই থাকে। এনেকুৱা সংসাৰ এই মিলন মেলাত পোৱা যায়। পিতাক পালো, সংসাৰ পালো- এয়া এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ মেলা। গতিকে এনেকুৱা মেলালৈয়ে আহিছা নহয় জানো! এনেকুৱা নহওক যে মেলা চাওঁতে-চাওঁতে এটা প্ৰাপ্তিতেই ইমান মগন হৈ যাবা যে সৰ্ব প্ৰাপ্তি ৰৈ যাব। এই আত্মিক মেলাত সৰ্ব প্ৰাপ্তি কৰি যাব লাগে। বহুত পালো, ইয়াতেই আনন্দিত হৈ গুছি যাবা, এনেকুৱা নকৰিবা। পুৰা লৈ যাবা। এতিয়াও পৰীক্ষা কৰা- যে মেলাৰ সৰ্ব প্ৰাপ্তি প্ৰাপ্ত কৰিলোনে? যেতিয়া সম্পত্তিৰ ভাণ্ডাৰ খোলা আছে তেন্তে সম্পন্ন হৈহে যাবা। পিছত তালৈ গৈ এনেকৈ ন’কবা যে এয়াও কৰিবলগীয়া আছিল। যিমান কৰিব লাগিছিল সিমান নকৰিলো। এনেকৈতো নোকোৱা? গতিকে এই মেলাৰ মহত্ব বুজি পালোনে? মেলা উদযাপন কৰা অৰ্থাৎ মহান হোৱা। কেৱল অহা আৰু যোৱা নহয়। কিন্তু সম্পন্ন প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হ’ব লাগে। এনেকুৱা উদযাপন কৰিছানে? নিমিত্ত সেৱাধাৰীসকলে কি ভাবা? বুদ্ধিয়ে, বিধিকো সলনি কৰে। বুদ্ধি হোৱাতোও জৰুৰী আৰু প্ৰতিটো বিধিত সম্পন্ন আৰু সন্তুষ্ট হৈ থকাতোও জৰুৰী। এতিয়াতো তথাপি পিতা আৰু সন্তানৰ সম্বন্ধৰে মিলন উদযাপন কৰা। সমীপত অহা। পিছলৈতো কেৱল দৰ্শন মাত্ৰহে থাকিবগৈ। অচ্ছা-

সকলো আত্মিক মিলন মেলা উদযাপন কৰোঁতা, সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, সদায় সুখময় সম্পন্ন সংসাৰক আকোৱালি লওঁতা, সদায় প্ৰাপ্তিৰ, আনন্দৰ গীত গাওঁতা, এনেকুৱা সদায় শ্ৰেষ্ঠ মতত চলোতা, আন্তোকাৰী সুপাত্ৰ সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

শিক্ষকসকলৰ লগত :- সদায় স্মৰণ আৰু সেৱাৰ ভাৰসাম্য ৰাখোতা আৰু সদায় পিতাৰ আশীৰ্বাদ লওঁতা। য’ত ভাৰসাম্যতা আছে ত’ত পিতাৰ দ্বাৰা স্বতঃ কেৱল আশীৰ্বাদেই নহয় বৰদানো প্ৰাপ্ত হয়। য’ত ভাৰসাম্যতা নাই ত’ত বৰদানো নাই। আৰু য’ত বৰদান নাথাকিব ত’ত কষ্ট কৰিবলগীয়া হ’ব। বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ আছে অৰ্থাৎ সৰ্ব প্ৰাপ্তি সহজে হৈ আছে। এনেকুৱা বৰদান প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সেৱাধাৰী হোৱা নহয় জানো। সদায় এজন পিতা, একৰস স্থিতি আৰু একমত হৈ চলোতা। এনেকুৱা দল হোৱা নহয়। য’ত একমত আছে ত’ত সদায় সফলতা আছে। গতিকে সদায় প্ৰতিতো পদক্ষেপতে বৰদাতা পিতাৰ দ্বাৰা বৰদান প্ৰাপ্ত কৰোঁতা। এনেকুৱা সঁচা সেৱাধাৰী। সদায় নিজক ডবল লাইট বুলি ভাবি সেৱা কৰি থাকা। যিমানেই পাতল (বোজা মুক্ত) হ’বা সিমানেই সেৱাত পাতল অনুভৱ হ’ব। আৰু যিমানেই সেৱাত পাতল অনুভৱ হ’ব সিমানেই সকলোৱে সহজে উৰিবা আৰু উৰাবা। ডবল লাইট হৈ সেৱা কৰা, স্মৃতিত থাকি সেৱা কৰা এয়াই সফলতাৰ

আধাৰ। এই সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষ ফল পোৱাই যায়।

পাৰ্টিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

সংগমযুগ সদায় প্ৰাপ্তিৰ যুগ। সংগমযুগ শ্ৰেষ্ঠ হোৱা আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাৰ যুগ। এনেকুৱা যুগত ভূমিকা পালন কৰোঁতা আত্মাসকল কিমান শ্ৰেষ্ঠ হৈ গ'ল। গতিকে সদায় এইটো স্মৃতি থাকেনে যে আমি সংগমযুগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ? সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ হয়নে? যি পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্তি হয় সেই প্ৰাপ্তিৰ আধাৰত সদায় নিজক সম্পন্ন, ভৰপূৰ আত্মা বুলি ভাবানে? ইমান ভৰপূৰ হোৱা যে নিজেও খোৱা আৰু অইনকো বিলাই দিয়া। যিদৰে পিতাৰ বাবে কোৱা হয় “ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ”, সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলৰো সদায় ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ। কেতিয়াও খালী হ'ব নোৱাৰে। যিমানেই আনক দিবা সিমানেই বাঢ়ি গৈ থাকিব। যি সংগমযুগৰ বিশেষত্ব সেয়া তোমালোকৰ বিশেষত্ব। আমি সংগমযুগী সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ আত্মা হওঁ, এইটো স্মৃতিত থাকা। সংগমযুগ হৈছে পুৰুষোত্তম যুগ, এই যুগত ভূমিকা পালন কৰোঁতা সকলো পুৰুষোত্তম নহ'ল জানো। বিশ্বৰ সকলো আত্মা তোমালোকৰ আগত সাধাৰণ, তোমালোক অলৌকিক আৰু উপৰাম আত্মা হোৱা! তেওঁলোক অজ্ঞানী আৰু তোমালোক জ্ঞানী। তেওঁলোক শূদ্ৰ আৰু তোমালোক ব্ৰাহ্মণ। তেওঁলোক দুখধামৰ আৰু তোমালোক সংগমযুগী। সংগমযুগো সুখধাম হয়। কিমান দুখৰ পৰা ৰক্ষা পৰিলা। এতিয়া সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা যে বিশ্বৰ লোকসকল কিমান দুখী আৰু তাৰ তুলনাত তোমালোক কিমান সুখী। পাৰ্থক্য জানা নহয় জানো! গতিকে সদায় আমি পুৰুষোত্তম যুগৰ পুৰুষোত্তম আত্মা হওঁ, সুখস্বৰূপ আত্মা হওঁ, এইটো স্মৃতিত থাকা। যদি সুখ নাই, শ্ৰেষ্ঠতা নাই তেন্তে জীৱনো নাই।

সদায় স্মৃতিৰ সুখত থাকা নহয়? সুখেই হৈছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আশীৰ্বাদ আৰু দৰব। সদায় এই সুখৰ দৰব আৰু আশীৰ্বাদ লৈ থাকা, তেতিয়া সদায় সুখী হোৱাৰ কাৰণে শৰীৰৰ হিচাপ-নিকাচেও নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত নকৰিব। উপৰাম আৰু স্নেহী হৈ শৰীৰৰ হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰিবা। যিমানেই কঠিন কৰ্মভোগ নহওক, সেয়াও শূলৰ পৰা কাঁইট হৈ যায়। কোনো ডাঙৰ কথা যেন নালাগে। এইটো বুজি পালা যে এয়া হিচাপ-নিকাচ গতিকে আনন্দৰে হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰোঁতাসকলৰ বাবে সকলো সহজ হৈ যায়। অজ্ঞানীয়ে হয় হয় কৰিব আৰু জ্ঞানীয়ে সদায় “বাহ মিঠা বাবা! বাহ ড্ৰামা!” এইটো স্মৃতিত থাকিব। সদায় আনন্দৰ গীত গোৱা। মাথো এইটোৱে স্মৃতিত ৰাখা যে জীৱনত যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গলো। যি প্ৰাপ্তি লাগে সেয়া সকলো হৈ গ'ল। সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ ভৰপূৰ ভাণ্ডাৰ হোৱা। য'ত ভাণ্ডাৰ সদায় ভৰপূৰ ত'ত দুখ-কষ্ট সকলো সমাপ্ত হৈ যায়। সদায় নিজৰ ভাগ্যক দেখি আনন্দিত হৈ থাকা – বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য! মনত সদায় এইটোৱে গীত গাই থাকা। কিমান শ্ৰেষ্ঠ তোমালোকৰ ভাগ্য! বিশ্বৰ লোকসকলেতো ভাগ্যৰ বলত সন্তান, ধন, সম্পত্তি আদি প্ৰাপ্ত কৰিব কিন্তু ইয়াত কি পোৱা যায়? স্বয়ং ভাগ্য বিধাতাকে ভাগ্যত প্ৰাপ্ত হয়। ভাগ্যবিধাতাই যেতিয়া নিজৰ হৈ গ'ল তেন্তে বাকী কি থাকিল! এইটো অনুভৱ নহয় জানো! কেৱল অন্যৰ মুখত শুনিবোঁতো চলি থকা নাই। জেষ্ঠ্যসকলে ক'লে ভাগ্য প্ৰাপ্ত হয় আৰু সেয়া শুনি তোমালোক চলি আছা, ইয়াকে কোৱা যায় কেৱল আনৰ মুখত শুনি অগ্ৰসৰ হোৱা। তেন্তে আনৰ পৰা শুনি হৃদয়ংগম কৰা নে অনুভৱৰ দ্বাৰা হৃদয়ংগম কৰা? সকলো অনুভৱী হোৱানে? সংগমযুগ হয়েই অনুভৱ কৰাৰ যুগ, এই যুগত সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰিব পাৰা। এতিয়া যি অনুভৱ কৰি আছা সেয়া সত্যযুগত নহ'ব। ইয়াত যি স্মৃতি আছে সেয়া সত্যযুগত লুপ্ত হৈ যাব। ইয়াত অনুভৱ কৰা যে পিতাক পালো, তাত পিতাৰতো কথাই নাই। সংগমযুগেই হৈছে অনুভৱ কৰাৰ যুগ। গতিকে এই যুগত সকলো অনুভৱী হৈ গ'ল। অনুভৱী আত্মাসকলে কেতিয়াও মায়াৰ দ্বাৰা প্ৰবঞ্চিত হ'ব নোৱাৰে। প্ৰবঞ্চিত হ'লেহে দুখ হয়। অনুভৱৰ গৰাকী কেতিয়াও প্ৰবঞ্চিত হ'ব নোৱাৰে। সদায় সফলতা প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। সদায় আনন্দত থাকিব। গতিকে বৰ্তমান সময়ৰ বৰদান মনত ৰাখিবা – “সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ সন্তুষ্ট আত্মা হওঁ। সন্তুষ্ট কৰোঁতা হওঁ”। অম্ৰা!

বাপদাদাৰ সন্মুখত ইনকাম টেক্সৰ অফিচাৰ বহি আছে, তেওঁৰ প্ৰতি উচ্চাৰিত মধুৰ মহাবাক্য

এইটো বুজি পোৱা নহয় যে নিজৰ ঘৰলৈ আহিছা? এয়া কাৰ ঘৰ? পৰমাত্মাৰ ঘৰ সকলোৰে ঘৰ নহ'ল জানো? গতিকে তোমাৰো ঘৰ নহ'ল জানো। ঘৰলৈ আহিলা এয়াতো বহুত ভাল কৰিলা- এতিয়া আৰু ভালতকৈও ভাল কি কৰিবা? ভালতকৈও ভাল কৰা আৰু উচ্চতকৈ উচ্চ হোৱা - এয়াতো জীৱনৰ লক্ষ্য হয়েই। এতিয়া ভালতকৈও ভাল কি কৰিব লাগে? যি পাঠ এতিয়া শুনাৰো - সেই এটাই পাঠ দূত কৰি ল'লে তেতিয়া এই এটা পাঠতে সকলো পঢ়া সোমাই আছে। এয়া আচৰিত বিশ্ব বিদ্যালয়, দেখাত ঘৰো হয় কিন্তু পিতাহে সত্য শিক্ষক, ঘৰো আৰু বিদ্যালয়ো সেইবাবে কোনো-কোনো লোকে বুজি নাপায় যে এয়া ঘৰ নে বিশ্ব বিদ্যালয়। কিন্তু ঘৰো হয় আৰু বিশ্ব বিদ্যালয়ো হয় কিয়নো যিটো সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ পাঠ সেয়া পঢ়োৱা হয়। কলেজত বা স্কুলত পঢ়োৱাৰ লক্ষ্য কি? চৰিত্ৰবান হওক, উপাৰ্জনক্ষম হওক, পৰিয়ালক

ভালদৰে প্ৰতিপালন কৰাৰ যোগ্য হওক, এয়াই লক্ষ্য নহয় জানো। গতিকে ইয়াত এই সকলোবোৰ লক্ষ্য পূৰা হৈয়ে যায়। প্ৰতিজনেই চৰিত্ৰবান হৈ যায়।

ভাৰত দেশৰ নেতাসকলে কি বিচাৰে? ভাৰতৰ বাপুজীয়ে কি বিচাৰিছিল? এয়াই বিচৰা নাছিল জানো যে ভাৰত লাইট হাউচ হওঁক। ভাৰত বিশ্বৰ আধ্যাত্মিক শক্তিৰ কেন্দ্ৰ হওক। সেইটো কাৰ্যই ইয়াত গুপ্ত ৰূপত হৈ আছে। যদি এজনো ৰাম সীতাৰ সমান হৈ যায় তেন্তে ৰাম সীতাৰ কাৰণে ৰামৰাজ্য হ'ব আৰু ইমানবিলাক যদি ৰাম সীতাৰ সমান হৈ যায় তেতিয়া কি হ'ব? গতিকে এই পাঠ টান নহয়, বহুত সহজ। এইটো পাঠ দূৰ কৰিলে তেতিয়া তুমিও সত্য শিক্ষকৰ দ্বাৰা আত্মিক চাৰ্টিফিকেটো ল'ব আৰু গেৰান্টিও পাবা - চোৰ্চ অফ ইনকামৰ। বাকী আচৰিত নিশ্চয় হয়। ককাও, আজোককাও ইয়াতেই পঢ়ে আৰু নাতিপুতি সকলো ইয়াতে পঢ়ে। এটা ক্লাচতেই দুয়োগৰাকীয়ে পঢ়ে কিয়নো ইয়াত আত্মাক পঢ়োৱা হয়, শৰীৰক চোৱা নহয়, আত্মাক পঢ়োৱা হয় - পাঁচ বছৰীয়া শিশু হ'লেও এই পাঠ পঢ়িব পাৰে। আৰু শিশু সকলে বেছিকৈ কাম কৰিব পাৰে। আৰু যিসকল বয়সীয়াল হৈ গৈছে তেওঁলোকৰ বাবেও এই পাঠ জৰুৰী, নহ'লে জীৱনৰ প্ৰতি নিৰাশ হৈ যায়। অশিক্ষিত মাতাসকল, তেওঁলোককতো শ্ৰেষ্ঠ জীৱন লাগে নহয় সেইবাবে সত্য শিক্ষকে সকলোকে পঢ়ায়। যিমানহে ভি.ভি.ভি.আই.পি নহওক কিয় কিন্তু সত্য শিক্ষকৰ বাবে সকলো বিদ্যার্থী হয়। তেওঁ এটাই পাঠ সকলোকে পঢ়ায়। তেন্তে কি কৰিব? পাঠ পঢ়িব নহয় জানো, লাভ তোমাৰেই হ'ব। যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। যিমান কৰিব সিমান লাভ হ'ব - কিয়নো ইয়াত একৰ পৰিৱৰ্তে পদমণ্ডলৰ হিচাপত পোৱা যায়। সেই বিনাশী পঢ়াত এনেকুৱা নহয়। অবিনাশী পঢ়াত একৰ পৰিৱৰ্তে পদমণ্ডল হৈ যাব কিয়নো দাতা হয়। অচ্ছা!

ৰাজস্থান যোনৰ লগত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ :-

ৰাজস্থান যোনৰ বিশেষত্ব কি বাৰু? ৰাজস্থানতেই মুখ্য কেন্দ্ৰ আছে। গতিকে যিদৰে যোনৰ বিশেষত্ব আছে সেইদৰে ৰাজস্থান নিবাসীসকলৰো বিশেষত্ব থাকিব নহয় জানো। এতিয়া ৰাজস্থানত কোনোবা বিশেষ হীৰা ওলাব নে তোমালোকেই বিশেষ হীৰা? তোমালোকতো সকলোতকৈ বিশেষ হোৱাই কিন্তু সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্বৰ দৃষ্টিত যিসকল বিশেষ হয়, তেওঁলোককো সেৱাৰ নিমিত্ত কৰি তুলিব লাগে। এনেকুৱা সেৱা কৰিছানে? ৰাজস্থান সকলোৰে ভিতৰত এক নম্বৰ হ'ব লাগে। সংখ্যাত, গুণত, সেৱাৰ বিশেষত্বত, সকলোতে এক নম্বৰ। মুখ্য কেন্দ্ৰতো এক নম্বৰ হ'য়েই কিন্তু তাৰ প্ৰভাৱ গোটেই ৰাজস্থানত পৰা উচিত। এতিয়া এক নম্বৰত মহাৰাষ্ট্ৰ, গুজৰাটক হিচাপ কৰা হয়। এতিয়া এইটো হিচাপ কৰক যে সকলোৰে ভিতৰত এক নম্বৰ হৈছে ৰাজস্থান। এতিয়া এইটো বৰ্ষত তৈয়াৰ কৰা। অহা বছৰ মহাৰাষ্ট্ৰ আৰু গুজৰাটতকৈও এক নম্বৰত (আগত) যাব। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ বিজয় হয়। কিমান ভাল-ভাল অনুভৱী ৰত্ন আছে। সেৱাক আগবঢ়াই নিবা, নিশ্চয় বাঢ়িব। অচ্ছা!

বৰদান: ভগৱান আৰু ভাগ্যৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা আনৰো ভাগ্য গঢ়ি তোলাতো প্ৰচলিত আৰু সৌভাগ্যশালী হোৱা অমৃত বেলাৰ পৰা নিশালৈকে নিজৰ ভিন্ন-ভিন্ন ভাগ্যক স্মৃতিলৈ আনা আৰু এইটোৱে গীত গাই থাকা - বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য! যিয়ে ভগৱান আৰু ভাগ্যৰ স্মৃতিত থাকে তেওঁৱেই আনক ভাগ্যৱান কৰি তুলিব পাৰে। ব্ৰাহ্মণ মানেই সদায় ভাগ্যৱান, সদায় সৌভাগ্যশালী। কাৰো সাহস নাই যে ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ আনন্দ কাটি নিব পাৰে। প্ৰত্যেকে প্ৰসন্নচিত্ত আৰু সৌভাগ্যশালী হোৱা। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত আনন্দ নোহোৱা হৈ যোৱাতো অসম্ভৱ, শৰীৰ প্ৰতিকূল হ'লেও আনন্দ হেৰাই যাব নোৱাৰে।

স্লোগান: মায়াৰ দো লনা এৰি অ তী ন্দ্ৰিয় সুখৰ দো লনাত সদায় দু লি থা কা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!